

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.“

(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

Březen 2008

Velice srdečně Vás v celém světě zdravím v drahém jménu našeho Spasitele Ježíše Krista slovem z Iz.14:26-27:

„To je ta rada, která je zavřena o vší té zemi, a to je ta ruka vztažená proti všem těm národům, poněvadž pak Pán zástupů usoudil, kdo to tedy zruší? A ruku jeho vztaženou kdo odvrátí?“

Bůh ten Pán má se všemi národy, s Izraelem a s církví plán, který uskutečňuje. Od prvních lednových dnů 2008 jsme ve zprávách slyšeli, jak se světová politika stále více zaměřuje na Blízký východ. Jedná se především o Jeruzalém. George W. Bush chce svou prezidentskou funkci korunovat alespoň jedním úspěchem, totiž smlouvou mezi židovským a palestinským státem. Otázkou jen je, zda se to zdaří v tomto čase. Během cesty na Blízký východ 11. ledna se setkal také s Tony Blairem, který byl nedávno ustanoven za mimořádného velvyslance EU pro Blízký východ. Tony Blair 21. prosince 2007 oficiálně přestoupil ke katolicismu, takže za ním stojí světová velmoc. Zvolil si k tomu 21. prosinec 2007, den, v němž v Evropě padly poslední hranice mezi Východem a Západem. Tak ta poslední světová říše nabývá svou definitivní podobu, jak to předpověděl prorok Daniel (2:40; 7:23 aj.).

Základ ke sjednocené Evropě položily Římské smlouvy šesti zakládajících členů z 25. března 1957. Římský statut podepsalo také všech dvacet sedm států, které k ní nyní náležejí. Dokonce stanovy „světového soudního dvora“, nejvyššího soudu na Zemi, nesou označení „Římský statut mezinárodního trestního dvora“. Na závěr, v článku 128 se píše: „Stalo se v Římě 17. července 1998“.

Podle jedné aktuální internetové informace rádia Vatikán navštíví papež Benedikt XVI. mezi 15. a 21. dubnem 2008 Spojené státy. Kromě plánovaných rozhovorů s prezidentem Georgem W. Bushem jsou na programu též „snahy o mír na Blízkém východě“.

Vatikán chce dostat Jeruzalém pod mezinárodní status a Chrámová hora má být až k hoře Sion exterritoriálním výsostným

územím (tj. nepodřízeným místnímu zákonodárství). Jedná se o dvě věci, které spolu vlastně souvisí: Ta první je „dohoda“ a týká se „dělení země“, jak to bylo předpověděno v prorockém slově a bude následovat soud: „...a budu je tam soudit kvůli svému dědictví, kvůli Izraeli, kterého rozehnali mezi pronárody. Mou zemi rozdělili...“ (Joel 3:2).

Ta druhá je smlouva o „statusu Jeruzaléma“. V tomto roce bude Izrael oslavovat 60. výročí založení státu. Mírová smlouva, která zahrnuje tři světová náboženství – židovství, křesťanství a islám a jejich „svatá místa“, se posunuje do bezprostřední blízkosti. Bible hovoří o jedné „smlouvě“: „*Utvdí však smlouvu mnohým v téhodni posledním...*“ (Dan.9:27). Na Chrámovou horu jako svaté místo s Božím právem klade nárok židovství – neboť třetí chrám bude opět postaven na původním místě. Totéž ale činí i islám, který horu považuje za své „svaté místo“ spolu s Mekkou a Medinou. Proto to bude náboženská mírová smlouva. Potom se naplní, co je napsáno v 1.Tes.5:3: „*Nebo když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest ženě těhotné, a neujdou.*“

Tomuto tématu se nyní nebudeme dále věnovat. Píši tento oběžník pod dojmem, že nyní začíná pro Izrael poslední fáze, a že tím se o to více do své konečné fáze dostává církev. Z toho, co se právě děje, bijí zvony konečného času na poplach každému, kdo zná biblická proroctví. Opět může být řečeno: „*Když uvidíte, že se toto všechno děje, pozdvihněte hlav svých, neboť vaše spasení se přiblížilo...*“ Čas určený církvi se blíží konci a Bůh se obrátí podle Své rady k Izraeli (Sk.15:16; Řím.11:25 aj.). Církev – Nevěsta zřejmě ještě prožije první fázi, ale uzavření smlouvy podle Dan.9:27 již ne, protože bude předtím vytržena. Bratr Branham 18. března 1963 řekl: „**Poté, co bude Církev vzata, uzavře Řím smlouvu s Židy.**“ My se ptáme: „Strážný, kolik hodin v noci je?“ a odpověď zní: „Přichází jitro...!“ (Iz.21:11-12). Ten křik je stále hlasitější: „*Aj, Ženich přichází...*“ Odpočítávání už začalo.

Je důležité, abychom spásný Boží plán poznali a nechali se do něho zařadit. Od věčnosti (Sk.15:18), dříve než začal čas, tedy před ustanovením světa, pojal Bůh plán s lidstvem a spásný plán s církví.

Před ustanovením světa byl předurčen Spasitel (Jan.17:24; 1.Petr.1:20).

Před ustanovením světa byli předurčeni vyvolení (Ef.1:4).

Před ustanovením světa byla jejich jména zapsána do Knihy života Beránka (Zj.13:8).

Ježíš započal učit, co bylo skryto od ustanovení světa (Mat. 13:35).

Tento plán se táhne od prvního okamžiku času až do chvíle, kdy čas pomine ve věčnosti.

V našem úvodním biblickém textu se jedná o Boží plán a o základní otázku: „...*kdo ho chce zmařit?*“ Od samého počátku se nepřítel pokoušel tento plán zmařit. Začalo to vzpourou v nebi a pokračuje dodnes na Zemi. Od první až do poslední kapitoly Bible je nám všechno, i to, co se týká pádu Lucifera a pádu do hříchu, zprostředkováno v podobenstvích a přirozených obrazech. Ze dvou možností máme jen jednu: buďto Bůh sám zjevuje Svůj plán poslům, které povolal – apoštolům a prorokům, kteří mají Jeho radu zvěstovat, nebo je to zhusta vykládáno theologi a učenci. Vždy existuje jen jediná správná odpověď, ale mnoho výkladů. Nás zajímá jen jediná odpověď, potvrzená v Božím Slově.

„Nečiní zajisté Panovník ten Pán ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům.“ (Am.3:7)

„Že skrze zjevení oznámil mi tajemství, (jakož jsem krátce psal prvé; z čehož můžete, čtouce, porozumět známosti mé v tajemství Kristovu;) které nebylo za jiných věků známo synům lidským, *tak jako nyní zjeveno jest svatým apoštolům jeho a prorokům skrze Ducha.*“ (Ef.3:4-5).

„...*dokonáno bude tajemství Boží, jak to zvěstoval služebníkům svým prorokům.*“ (Zj.10:7).

Veliká tragédie toho maření začala v nebi: tam se Satan osamostatnil a svoji vlastní vůli nadřadil vůli Boží. On, anděl světla, pomazaný cherubín, syn jitřní záře, se vzbouřil a chtěl si zřídit vlastní trůn a vyrovnat se Nejvyššímu. Od samého začátku chtěl Boží plán překazit. Ve 14. kapitole proroka Izaiáše čteme o pádu Satana (ve verších 12-21), ale i o radě Boží, a sice ve verších 26 a 27, které jsme citovali již na počátku.

Svržení Lucifera je popsáno také v Ez.28:11-15, i když zašifrovaně. Přesto je popis dostatečně jasný, jestliže je nám to

zjeveno skrze Ducha Božího. Lucifer stvořený Bohem a ozdoben nejvzácnějšími drahokamy jako obraz dokonalosti, byl již v Edenu, v zahradě Boží. Od samého začátku měl přístup do nebe i do Ráje na Zemi. *„Byl jsi dokonalý na cestách svých, ode dne svého stvoření, až se našla při tobě nepravost.“* (Ez.28:15).

Co se stalo v Ráji, je popsáno rovněž obrazně, zašifrovaně a tajuplně. Tam se Satan jako duchovní bytost, jako padlý anděl, zmocnil hada a zneužil ho, aby svedl Evu, podvodem se vetřel do lidstva a tak všechny zavlekl do pádu, do oddělení od Boha. Do té doby nebyla ani stopa po hříchu, nemoci a utrpení; o bolestech a smrti nikdo nic neslyšel. Od pádu do hříchu jsou všichni lidé zplozeni stejným způsobem a narozeni v hříchu. David zvolal: *„Aj, v nepravosti zplozen jsem, a v hříchu počala mne matka má.“* (Ž. 51:7). Bůh ten Pán stvořil anděly i lidi se svobodnou vůlí – také Adama, který poslechl Evu, a Eva zase poslechla hada. Eva též měla možnost rozhodnout se tak či onak. Totéž se vztahuje na nás všechny.

Od prvního svedení v zahradě Eden každé svedení, úplně jedno, jestli v tělesné nebo v duchovní oblasti, nebo skrze koho se tak děje, ukazuje na původního svůdce, Satana. Nepřítel zjevně převzal vládu na Zemi; on je svůdcem celého světa (Zj.12:9) a stal se knížetem a bohem tohoto světa temnoty až do té doby, než se naplní: *„Učiněna jsou království světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovat bude na věky věků.“* (Zj.11:15).

Rozhodnutím, které první lidé učinili pod vlivem toho Zlého, pronikla smrt ke všem lidem. Skrze Ježíše Krista, druhého Adama, jsme získali zpět věčný život: *„Nebo poněvadž skrze člověka smrt, skrze člověka i vzkříšení z mrtvých. Nebo jako v Adamovi všichni umírají, tak i skrze Krista všichni obživeni budou.“* (1.Kor.15:21-22). V Kristu, v jednorozeném Synu, přišel Bůh do lidstva skrze zplození z Ducha. Jen tak mohli být lidé spaseni z pádu do hříchu.

Jen ten, kdo přijal věčný život skrze víru v Ježíše Krista jako osobního Spasitele, může a bude věčně žít.

„A toto je svědectví to, že život věčný dal nám Bůh, a ten život v Synu jeho jest. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, života nemá.“ (1.Jan.5:11-12).

Satan jako duchovní bytost měl ale i po pádu přístup do nebe a dokonce se účastnil shromáždění andělů. V Job.1:6 čteme: „*Jednoho pak dne, když přišli synové Boží, aby se postavili před Pánem, přišel také i Satan mezi ně.*“ Pán s ním mluvil a šlo o Božího služebníka Joba. Totéž je popsáno v 2. kapitole: „*I stalo se opět jednoho dne, že když přišli synové Boží, aby se postavili před Pánem, přišel také i Satan mezi ně, aby se postavil před Pánem.*“ Tedy ne jen jednou, ale vícekrát byl i ten Boží nepřítel mezi Božími syny – anděly, kteří se shromáždili v nebi.

Také v čase Nové smlouvy má ten žalobník bratří ještě přístup do nebe. Ale tam je náš Spasitel jako Prostředník Nové Smlouvy (Žid.8:6) a vystupuje za nás jako Přímlovce (1.Jan2:1). Přestože náš Pán již Satana porazil, a viděl jej padat z nebe (Jan.12:31), bude Satan definitivně svržen až potom, když zástup přemožitelů bude vzat vzhůru: „*...i svržen jest drak ten veliký, had starý, který slove ďábel a satanáš, svodící celý svět; svržen jest na zem, i andělé jeho s ním svrženi jsou...*“ (Zj.12:7-12). Satan tu část andělů, která se podřídila jeho vlivu, strhl s sebou, a od té doby máme co činit s mocnostmi temnoty, které jsou sice poraženy, ale nechtějí se vzdát, a my musíme vést boj oděni v plné Boží výzbroji, dokud nedosáhneme cíle (Ef.6:12-20).

Kdy bude Boží vítězství zjeveno v Jeho Církvi?

Podle Žalmu 110 budou všichni nepřátelé položeni k nohám Spasitele: „*Řekl Pán Pánu mému: Sed' na pravici mé, dokud nepoložím nepřítel tvých za podnože noh tvých*“ (Mat.22:44; Mk. 12:36).

V Žid.2:8 je psáno: „*Všecko jsi podmanil pod nohy jeho... I však nyní ještě nevidíme, aby jemu všecko poddáno bylo.*“ Ale nyní, na konci času milosti, musí být vítězství z Golgaty, vítězství ukřižovaného a vzkříšeného Pána nad vši mocí Satana, zjeveno v těch, kteří patří Jemu. Jevištěm boje bude církev, před kterou se Satan, ten starý drak, postaví (Zj.12:4), a ze které se zrodí ten zástup vytržených. V Řím.16:20 Pavel píše: „*Bůh pak pokoje potře satana pod nohy vaše brzo.*“

Ze slova tohoto Žalmu vyplývá, že všichni nepřátelé budou položeni jako podnože pod nohy Spasitele. Potom se dozvídáme, že to

ještě není zjeveno. A zde je řečeno, že Bůh pokoje sám Satana pod našima nohama rozšlápne. Ve dni pádu do hříchu řekl Bůh ten Pán hadovi: „*Nad to nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono tobě potře hlavu a ty potřeš jemu patu.*“ (1.Moj.3.15). Nepřátelství může být vždy jen mezi těmi naprosto rozdílnými semeny. Vyvolení vůbec nemohou pronásledovat, neboť v jejich srdcích je vylita Boží láska skrze Ducha Svatého (Řím.5:5). Vždycky to byli oni, kteří byli pronásledováni. Dokonání Církve – Nevěsty nastane v dokonalé Boží lásce, až On bude Své spásné dílo korunovat definitivním vítězstvím.

Na opravdově věřící se vztahuje: „*...neboť on je pokoj náš, který učinil oboje jedno, zbořiv hradbu dělící na různu, a nepřátelství, totiž zákon přikázání v ustanoveních, vyprázdnil skrze tělo své, aby ty oboje vzdělal v samém sobě v jednoho nového člověka, tak čině pokoj...*“ (Ef.2:11-16). Boží dítě, znovuzrozené ze Slova a z Ducha je přetvořeným, novým člověkem, který přináší pokoj. Ježíšova bytost je Boží realita a součást našeho života. Kdo působí nepokoj, rozsévá nenávist a nepřátelství, je posedlý a pod vlivem toho Zlého.

Vyvstávají otázky:

Existuje nějaké „Pozdě“?

Existují rozhodnutí, která jsou definitivní?

Existují taková rozhodnutí, která mohou být přezkoumána a nově učiněna?

Můžeme ovlivnit, jestli se s námi děje dokonalá nebo dopuštěná vůle – nebo jestli se neděje vůbec?

Určujeme nebo víme, zda patříme k povoláním nebo vyvoleným, k moudrým nebo bláznivým pannám? Bude to zjeveno již nyní při prvním vzkříšení nebo příp. až při druhém? Rozhodnutí, které udělal Lucifer, bylo tak definitivní, že mu Bůh žádnou milost nenabídl. Proto on nezná ani milost, ani odpuštění, ani smíření, a to se týká všech, kteří jsou pod jeho vlivem.

Konec protivníka je určen již od samého počátku, totiž že bude vhozen do ohnivého jezera (Zj.20:10). Také určení těch, kteří se zde na Zemi rozhodli proti Bohu (Zj.20:11-15) je definitivní: „*...i kdo není nalezen v knize života zapsán, uvržen je do jezera ohnivého.*“ To bude

vykonáno při konečném soudu – odvolací soud neexistuje. Stejně definitivní je to, co Pán říká nositelům darů, kteří se nepodřídili vůli Boží: „...a tehdy jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.“ (Mat.7:21-23). Jak strašné to bude pro ty, kterým Pán pak řekne: „*Jděte ode mne zlořečení do ohně věčného, který je připraven ďáblu i andělům jeho.*“ (Mat.25:41)! My bychom měli nabídku milosti s odpuštěním a smířením brát vážně, naše spasení konat s bázni a třesením a zkušovat, jestli jednáme ve vlastní nebo v Boží vůli!

Zaslíbené napravení

V knize Jobově čteme, že nepřítel směl toho muže zkusit až do krajnosti. Pojem „Jobova zvěst“ zlidověl: Nepřítel napáchal jen zkázu, dokud ten Boží muž neseděl uprostřed hromady popela. Rodina a všechno kolem něho bylo zničeno. Jeho vlastní žena řekla: „*Stále ještě se držíš své upřímnosti? Zlořeč Bohu a umři!*“ Pro nás je nepochopitelné, že tak bohabojný člověk jako on musel prodělat tak strašné věci. Ale myslíme na našeho Spasitele, který přímo po Svém křtu, když se nebesa otevřela a Duch na něho sestoupil, byl vystaven pokušením Satana (Mat.4:1-11; Luk.4:1-13) a nesl všechnu potupu a hanbu, která jen může na Zemi být.

Kdyby se jednalo jen o Joba a ne také o poslední část spásných dějin církve, potom by těch 42 kapitol ve Svatém Písmu bylo zbytečných. My však věříme, že všechno Písmo je Duchem Božím vnuknuté, abychom obdrželi pravdivé poučení (2.Tim.3:16-17). Jobův příběh, jako žádný jiný ze Starého Zákona, ukazuje poslední fázi církve, když přijde současně raný a pozdní déšť (Joel2:23; Zach. 10:1). To se stane nyní, přímo před příchodem Krista. Slova z Jak. 5:7-11 jsou zaměřená na nás v tomto čase: „*A proto trpěliví buďte, bratří, až do příchodu Pána...*“ O to se nyní jedná: statečně vytrvat, nehledět na to viditelné, ne na okolnosti, nýbrž žít jako Abraham s pevným přesvědčením, že Bůh učiní, co zaslíbil (Řím.4:18-22). Nesmíme hledět ani na sebe sama a na jiné, neposlouchat pomluvy (2.Kor.6:8), nenásledovat falešné proroky, nýbrž musíme, upevnění ve Slově pravdy, statečně vytrvat až do příchodu našeho Pána. V Jak.5:7 čteme: „*Aj oráč očekává drahého užitku zemského, trpělivě naň očekává, až by přijal podzimní i jarní déšť.*“ V 11. verši je

řeceno: „*O trpělivosti Jobově slychali jste, a dokonání Páně viděli jste;*“ (a také o východisku, které mu Bůh připravil -podle něm. př. Bible).

Job vytrval, prošel časem zkoušek a vzdor všem obviněním dosvědčoval: „*Vím, že můj Spasitel žije...*“ a: „*Boha svého spatřím...*“ (Job.19:25-26). On už viděl toho Přímluvce, hovořil o smíření, o mladickém věku, do kterého nakonec budeme přeneseni, a o tom, že Bůh lidem vrátí spravedlnost (Job.33:23-28).

Jobův příklad je významný pro dějiny spásy. Ukazuje nám to, co Bůh měl v úmyslu s těmi Svými od samého začátku, a co On nyní vede k závěru. I když Pán dopouští jisté věci, i když se Satan dotýká těla a ničí všechno kolem nás, i když vystupuje jako žalobník, pomluvač, přesto se duše dítěte Božího nesmí dotknout. Na konci bude korunování jako u Joba. Bůh odpověděl a všechno navrátil dvojnásob.

Konec bude nádherný

„Kterýž oznamuji při počátku dokonání, a hned zdaleka to, co se ještě nestalo; řeknu-li co, rada má se koná, a vše, co se mi líbí, činím.“ (Iz.46:10).

Jako biblicky věřící lidé jsme přesvědčeni o tom, že Bůh Svůj spásný plán nádherně uskuteční. Tehdy Pán Ježíš věřícím řekl: „*Když pak uzříte obležený od vojska Jeruzalém, tehdy vězte, že se přiblížilo jeho zkažení. Tehdy ti, kdož jsou v Judstvu, utíkejte k horám, a kdo uprostřed něho, vyjděte, a kteří v končinách, nevcházejte do něho...*“ (Luk.21:20-21). **Čtenáři a posluchači, pozoruj to!** Oni to učinili, když viděli ta vojska. Nejznámější pisatel historie onoho času Josefus Flavius píše, že všichni, kteří věřili v Mesiáše, Jeruzalém opustili, dříve než byl v roce 70 n.l. zničen.

Potom mluví náš Pán o tom, co se stane na konci. Na Slunci a Měsíci se ukáží znamení; bezradnost a zoufalství opanují národy; zemětřesení, hlad a drahota budou narůstat. Potom ohledně Izraele říká: „*Hleďte na fikovník... tak i vy poznejte, když uvidíte, že toto všechno se naplňuje, že se království Boží přiblížilo.*“ (Luk.21; Mat. 24). My jsme generace, která to všechno prožívá.

Nyní mluví Pán stejně k věřícím, k těm, kteří Jeho Slovu věří a sledují biblické proroctví v jeho naplnění: „Když uslyšíte, že probíhají jednání o Jeruzalému – pak dejte pozor; tehdy by měli opravdově věřící ze všeho náboženského Babylonu utéci a vrátit se k Pánu a ke Slovu zaslíbení!“ Žijeme skutečně ve zcela zvláštním období, kdy se před našima očima naplňuje biblické proroctví pro konečný čas. Vše nasvědčuje tomu, že se nacházíme těsně před příchodem Krista, kterému nikdo a nic nemůže zabránit.

Satan nemohl zmařit Boží plán v nebi, nemohl jej překazit v Ráji. Satan nemohl překazit ani Boží plán s Izraelem, když všechny židovské děti nechal povraždit; neboť Mojžíš zůstal naživu, protože byl určen za proroka. Nepříteli se to nezdařilo ani tehdy, když si Miriam a Áron dovolili rozsudek vůči Božímu služebníku a zpochybnili, že on je ten jediný, s kým Bůh mluví (4.Moj.12). A ani tehdy, když Chore a Dátan s dvěma sty padesáti izraelskými staršími způsobili rozštěpení v církvi (4.Moj.16). Ano, on byl ten jediný, komu se Bůh zjevil v ohnivém keři, a koho Pán určil za svého proroka a vybavil jej obzvláštním posláním! A on své pověření vzdor obtížím vykonal, dokud nedorazil se svým lidem k hranicím zaslíbené země (5.Moj.34). Potom Bůh ve Svém plánu pokračoval s Jozuem.

Satan nemohl zhatit spásný Boží plán, když Herodes nechal kvůli právě narozenému Spasiteli povraždit všechny děti mladší dvou let. Satan nemohl ničemu zabránit, co bylo obsaženo v plánu Božím – ani Jidášovou zradou. Bůh vždy nad vším vládl a staral se o to, aby Jeho předsevzetí bylo vykonáváno. Jeho rozhodnutí platí navždy a věčně. **TAK PRAVÍ NÁŠ PÁN:** „*Já postavím Svoji církev a brány pekla ji nepřemohou!*“ A tak to zůstane, dokud se Církev nezjeví před Jeho tváří v nádheře, bez úhony a poskvrny (Ef.5:27).

Ani všichni falešní učitelé, kteří vystoupili již za času apoštolů, nemohli spásný plán zmařit. Samotně falešným prorokům, kteří vystupují v konečném čase, se to nezdaří. Jestliže Petr píše: „*Bývali pak i falešní proroci v lidu, jakož i mezi vámi budou falešní učitelé, kteří uvedou sekty zatracení...*“ (bludné učení - podle něm. př. Bible) (2.Petr.2:1), pak nás to jasně upozorňuje na nebezpečí. Dokonce poté, co Pavel zvěstoval celou radu Boží, vystoupili muži, kteří přinášeli bludné učení a svedli učedníky, kteří je následovali (Sk. 20:17-32). Stejně jsou i dnes naivní věřící vyloučeni z následování

Ježíše Krista a z církve a vtažení mezi přívržence lidí, kteří přinášejí falešné učení.

Již v dopise církvi v Efezu bylo andělu církve řečeno: „...a zkusil jsi těch, kteří se vydávají za apoštoly, ale nejsou, a shledal jsi, že jsou lháři.“ (Zj.2:2). Nehledě na to, jaké nároky si kdo klade: jestliže zvěstování nesouhlasí s učením apoštolů Beránka (Sk.2:42), pak se jedná podle svědectví Písma o falešné učení.

V dopise církvi v Pergamonu Pán vytýká: „...máš tam ty, kteří se drží učení Baláмова...“ (Zj.2:14). To „učení Baláma“ bylo zjevně v protikladu k učení apoštolů. Člověk by to neměl pokládat za možné, jak ten nepřítel vnikl již do původní církve a chtěl zmařit spásný Boží plán! Podle svědectví Písma je přece církev místem Božího zjevení na Zemi, tělem Kristovým, a sloupem a základem pravdy (1.Tim.3:15). Žádná lež nemá počátek v pravdě (1.Jan.2:21), ale v překroucení pravdy. Tak například téma může být biblické, ale to, co o tom lidé říkají nebo píší, může být zcela nebiblické. Tak to začalo v zahradě Eden: Satan sice zůstal u tématu, ale ne v pravdě.

V dopise andělu Tyatirské církve je mu obzvlášť kladeno k tíži: „Ale mám málo proti tobě, že necháváš ženy Jezabel, která se praví býti prorokyní, aby učila a sváděla mé služebníky...“ (Zj.2:20). Přece bylo jistě známé, že Bůh postavil do církve jenom apoštoly, proroky, učitele apod., ale žádné apoštolky, prorokyně nebo učitelky. A přesto k tomu došlo již v čase apoštolů, že se nějaká žena vydávala za prorokyni, učitelku, a dokonce sváděla Boží služebníky. Záměrem nepřítelů bylo od samého začátku svádění.

Skrze proroka Ezechiele už nám Bůh řekl, do jakých nouzí budou lidé zataženi, ano, že dokonce skrze zneužívání darů Ducha zahynou duše. TAK PRAVÍ PÁN: „Ty pak synu člověčí, obrať svou tvář k dcerám lidu svého, které prorokují z srdce svého, a prorokuj i proti nim. A rci: Takto praví Panovník Pán: Běda těm, které šijí (kouzelné) polštářky pod všelike lokty rukou lidu mého a dělají kukly na hlavu všelike postavy, aby lovily duše. Zdali lovit máte duše lidu mého, abyste se živit mohly?“ (Ez.13:17-18).

V tyatirské církvi použil nepřítel nositelku darů, aby zavedla do bludu Boží služebníky, kteří se nechali oklamat jejím darem, protože neměli dar rozeznání duchů. Dokonce muži, kteří měli odpovědnost, k ní vzhlíželi s respektem a přitom nepostřehli, že oni sami a církev

ztratili respekt před Božím Slovem. Dar proroctví z ženy nedělá prorokyni a už v žádném případě duchovní učitelku. Ty čtyři Filipovy dcery měly dar proroctví (Sk.21), ale nebyly prorokyněmi.

Bohem ustanovení proroci patří k pěti službám v církvi (Ef.4:11), dar proroctví je zařazen mezi devět darů Ducha (1.Kor.12). Jestliže je ve Starém Zákoně řeč o prorokyni Miriam (2.Moj.15), prorokyni Deboře (Soudců 4), prorokyni Chuldě (2.Král.22), a o prorokyni, ke které vešel Izaiáš (kap.3:8), žádná z nich neměla službu, která by se týkala celé církve. Tak to bylo také s prorokyní Annou, o které čteme v Luk.2:36-38. Všechno, co náleží ke spásnému plánu, bylo Jeho služebníkům, prorokům a apoštolům zjeveno (Ef.3:5; Zj.10:7 aj.). Také služby a dary musí být biblicky zařazeny a ponechány tam, kam patří.

Satan vždycky vystoupí tam, kde Duch Boží v církvi působí zvláštním způsobem. A vždy to dělá se stejným úmyslem: zničit Boží pořádek, zpochybnit a překroutit, co Bůh řekl, všechno zmást a zpochybnit věrohodnost Božích poslů, aby zmařil Boží dílo i plán. Ale rozhodnutí Boží ob stojí na věky. Církev Ježíše Krista nebude přemožena peklem. Nevěsta Beránkova se může přechodně dostat ze stejnokroku, jak to bratr Branham viděl ve vidění, ale nemůže být svedena. Bude opět uvedena do stejnokroku, a zúčastní se svatby, čistá a svatá (Zj.19).

Satan zuří obzvláště proti pravé církvi a proti Izraeli, protože jsou určeni k dějinně spásnému účelu. Svět by nikdy neslyšel o vraždění dětí ve starém Egyptě, kdyby Mojžíš nebyl od narození určen za proroka pro Izrael. Také by nedošlo k vraždění dětí v Betlémě, kdyby se neměl v Betlémě narodit Syn Boží.

Nahlédněme do našeho času. Satan všechny velké evangelisty a sbory nechal na pokoji. Jen jeden musel projít nejhorší zkouškou, také v církvi (viz kázání z 28.9.1958 aj.).

Byl to William Branham, který od svého narození (Jer.1:5) až do konce svého života byl Bohu posvěcen. Když mu bylo sedm let, slyšel hlas z vichřice, který přicházel z koruny stromu a volal na něho: **„Nikdy nepij a nekuř a neposkvrňuj své tělo žádným způsobem; neboť až budeš starší, musíš pro Mne vykonat práci.“** (Muž Bohem poslaný). On byl zaslíbený prorok se službou, která byla spojena s Božími spásnými dějinami v konečném čase.

Útoky přicházely od duchovenstva z různých denominací a přicházely proto, že on jako muž Bohem poslaný zvěstoval čisté biblické učení, které se nehodilo do programů jejich vyznání víry.

Nejhorší útok ale byl, když jej někdo, kdo mu byl původně blízký, udal bernímu úřadu. Bratr Branham se zjevně v pozemských zvyklostech nevyznal tak dobře jako v království Božím. V jeho shromážděních darovali lidé jako oběť šeky vystavené na jeho jméno a on je podepsal, aby mohl zaplatit výlohy za ta shromáždění. Potom před něj postavili celou krabici takových šeků a on byl obviněn, že peníze používal soukromě, aniž by je zdanil. Jednalo se přitom o půl milionu dolarů. Finanční úřad od něho vyžadoval tři sta tisíc dolarů jako doplatek daně. Odebrali mu cestovní pas, zemi nesměl opustit. Trvalo to pět let. Mluvil se mnou o tom a litoval, že z těchto důvodů nemohl přijmout pozvání, aby přijel spolu s Davidem DuPlessisem do Německa. Plánovaná cesta v roce 1959 do australského Sydney musela být též odřeknuta, protože nesměl opustit USA. Také mi svěřil, kdo nakonec za něho zaplatil sumu čtyřiceti tisíc dolarů, na které se shodli právní zástupce a finanční úřad.

28. listopadu 1963 bratr Branham mluvil mimo jiné také o této záležitosti s daněmi. Řekl: „**Nyní je to pět let, a ptám se sám sebe, co jsem udělal zvráceně. V srdci se cítím tak špatně. Byl jsem tak rozbitý a nebyl jsem si vědom, co by to mohlo být. Byl jsem prostě velice ubitý... Úřady proti mně vedly vyšetřování a řekly mi, že dlužím tři sta tisíc dolarů. Nedovolily, abych mohl odejet – musel jsem zůstat, dokud vyšetřování neskončilo. Byl jsem v posledních čtyřech až pěti letech tolik ubitý...**“ Kdyby ten největší muž Boží našeho času neměl naplnit nejdůležitější pověření ve spojení se spásným Božím plánem (Mal.4:5; Mat.17:11; Mk.9:12), pak by jej ďábel nechal na pokoji. Ještě jednou řekl: „**Já jsem toto těžké břemeno cítil. Plakal jsem a modlil se. Ptal jsem se: ,Co mohu udělat? Co jsem učinil?...**“

Již prorok Jeremiáš musel prožít, že ho chtěli udat. Tak je to psáno: „...*ačkoli slyším utržení mnohých i Magor Missabiba, říkajících: Povězte něco na něj, a oznámíme to králi. Všichni, kteří by měli být přátelé moji, číhají na poklesnutí mé, říkajíce: Snad někde podveden bude, a zmocníme se ho a pomstíme se nad ním.*“ (Jer. 20:7-13). To se může přihodit každému Božímu služebníku.

Žárlivost nutí k náboženskému pronásledování jako u Kaina, který byl dítětem ďábla (1.Jan.3:12). Náš Pán to všechno již předpověděl: „...ano přijde čas, že všeliký, kdo vás mordovati bude, domnívati se bude, že tím Bohu slouží.“ (Jan.16:2).

Můžeme o všech těchto biblických místech mluvit; ale teprve když se naplní při nás, potom ten vliv pocítíme. Můžeme mluvit o pádu Lucifera a jeho přívržencích, které s sebou strhl, o Evě, o svedení, o Adamovi, který byl neposlušný a byl zatažen do svedení. Také se můžeme odvolávat na to, co se stalo v církvi již v prvotním křesťanství, a zvláště na to, o co se jedná v těch sedmi dopisech, ale nyní již nejde o tu dlouhou historii, která je za námi. Nyní jde o to, co Bůh dělá, a také o to, jakým způsobem se Satan vloudil a že chce zmařit spásný Boží plán v konečné fázi.

Mnozí z vás si mohou ještě vzpomenout na mohutná požehnání v šedesátých a obzvláště v sedmdesátých letech. Po odchodu bratra Branhama vyšla zvěst konečného času z tohoto místa, jak to Bůh od věčnosti určil, na vítězné tažení kolem světa. Lokální sbor rostl duchovně a početně. Ta Boží požehnání jsme mohli v každém shromáždění cítit a prožívat. Pán s námi v tom čase často mluvil a oznamoval tajemství Svého Slova, jak je zjevil Svému služebníkovu a prorokovi. Lidé přicházeli ze všech stran, aby slyšeli čistou zvěst, pravé Slovo a prožili toho Vzkříšeného.

Ale tento skoro „rajský“ stav se nepříteli vůbec nelíbil. A tak koncem sedmdesátých let vynaložil všechno úsilí na to, aby to dílo a sbor zničil. U Evy stačilo překroucení jediného slova v 1.Moj.3, k pádu celého lidstva do hříchu, jak to bratr Branham často zdůrazňoval. Zde Satan, aby Božímu dílu zasadil smrtelnou ránu skrze ústa těch, kteří se od sboru oddělili, překrucoval jedno biblické místo za druhým a jeden citát za druhým. Šlo hlavně o to, aby nositel Slova, kterého dosadil Bůh, ztratil důvěru. Kvůli tomu byla vymyšlena ta nejnepředstavitelnější obvinění, která vyvrcholila tvrzením, že on je antikrist, sodomita a svůdce Nevěsty. Je typické, že se všechno dělo a rozšiřovalo za jeho zády. Pavel akce těchto lidí jasně popsal:

*„Hrob otevřený je hrdlo jejich
jazyky svými lstivě mluvili,
jed lýtých hadů jest pod rty jejich.*

Kterýchž ústa plná jsou zlořečenství a hořkosti.

Nohy jejich rychlé k vylévání krve.

Setření a bída na cestách jejich,

a cestu pokoje nepoznali.

Není bázně Boží před očima jejich.“ (Řím.3:13-18).

Co se týká manželství, Satan zneužívá slovo z 1.Kor.7, aby šířil svůj výklad. Jedna žena, která se od sboru distancovala, řekla – jakoby to bylo samozřejmé – svému muži: „Vždyť já se mohu s tebou rozvést, jen musím zůstat sama; tak to řekl Pavel v 1.Kor.7.“ Tak zněla ta satanská lež, spojená s ničivým plánem. Ale tak to vůbec není napsáno a před 11. veršem je stále ještě 10. verš: „*Manželům pak přikazuji ne já, ale Pán, řka: Manželko od muže neodcházej.*“ Tady nemluvil Pavel, to mluvil Pán. Není ta výpověď dost jasná? Nesouhlasí se všemi biblickými místy, která toto téma projednávají, a s tím, co bratr Branham učil obzvláště v kázání „Manželství a rozvod“ a vyložil na příkaz Pána?

V 11. verši je jedině pro ten případ, že se to již stalo, řečeno: „*Pakli by odešla, zůstaň nevdaná, aneb smiř se s mužem.*“ Tedy ne, když se někdy v budoucnu oddělí nebo nechá rozvést, nýbrž když se to již stalo, má zůstat sama, nebo se má se svým mužem smířit. Všechna ostatní biblická místa, která se tohoto tématu týkají, byla zůstala bez povšimnutí, protože Satan si pohrál se slovy „oddělení“ a „rozvod“.

Všichni, kteří chtějí být vytrženi, musejí být, pokud je Satan svedl a nechali se ústně nebo písemně ovlivnit, této kletby zproštění. Jen tak může být Boží pořádek v církvi, rodině a manželství opět zbudován, počínaje 1.Kor.11:3: „*Chci pak, abyste věděli, že každého muže hlava je Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova je Bůh.*“

Jako každý z lidu Izraele, koho uštkl jedovatý had, musel vzhlednout k měděnému hadu, aby byl uzdraven, musejí nyní všichni, kteří jsou otráveni smrtelným jedem hada, hledět na Krista Spasitele, neboť On hadovi hlavu rozšlápl. Všichni budou uzdraveni od jedu duchovní smrti (Jan.3:14-17), jedině když ve víře pohlédnou k Ukřižovanému.

Nejprve se také zdálo, jakoby zde v misijním centru všechno skončilo. Právě jsme dokončili dvě misijní budovy, jak Pán přikázal

18. července 1976, když se celé peklo vzbouřilo. Ale Bůh nedovolil, aby Satan Jeho plán zmařil, a daroval nový začátek. ON ve Svém díle podle Své vůle pokračoval: Miliony lidí mohly v celém světě od té doby slyšet čistou pravdu, nescíslné duše byly zachráněny a vyvedeny ze všeho duchovního zmatku. Příprava Církve – Nevěsty pokračuje v souladu se zjeveným Slovem kupředu.

Několik let po prvním útoku Satan udeřil podruhé. Někdo podal 25. srpna 1987 na finančním úřadě udání proti mně kvůli krácení daně. Až po skončení toho řízení jsem se dozvěděl, že to byl jeden z mých blízkých. Přirozeně se věří rodinným příslušníkům, když přijdou s takovým obviněním. A aniž bych to tušil, svědeckou výpověď dalo dalších šest mužů, kteří dříve patřili ke sboru jako bratři. Na základě toho, co bylo zaprotokolováno, dorazilo v pondělí 31. října 1989, v den reformace, do misijního centra již před osmou hodinou ráno šest mužů – vyšetřovatelé z finančního úřadu a policejní úředníci z Düsseldorfu. Prohledali soukromé místnosti i kanceláře a zabavili všechny dokumenty. Odvezli jich celé bedny. Přiřkli mi celkem 19 bodů obžaloby. Svobodné lidové misii byl okamžitě odňat status obecné prospěšnosti. Bylo požadováno 340 000 marek daní sboru a 220 000 marek daně z majetku. Tyto obnosy bychom nikdy nebyli schopni dát dohromady. Z lidského pohledu se opět zdálo, že to je konec misijního díla a sboru.

Bez pochyby to bylo vedení Pána, že se za mě postavil vedoucí krefeldského finančního úřadu, že jsem se nedostal do vyšetřovací vazby, jak to měli v úmyslu. Ke cti Boží mohu říci, že jsem v těch letech, během nichž probíhalo vyšetřování, nemusel odmítnout ani jedinou cestu a mohl jsem Pánu ve vší věrnosti dále sloužit. K podivu všech vyšetřujících úředníků, právníků a soudu nebyla po důkladném a dlouholetém ověřování zjištěna v soukromém ani v misijním účetnictví sebemenší nesrovnalost. V prosinci 1999 zazněl za mé přítomnosti u vrchního finančního soudu v Düsseldorfu osvobozující rozsudek, jak je patrné z novinového článku na straně 12 a 13.

Nikdo si neumí představit, co jsem ve všech těch letech, kdy trvalo vyšetřování, prodělával. Stále znovu jsem se musel vracet ke starým událostem, abych odvrátil obvinění, stále znovu jsem se musel pouštět do sporu s právníky a daňovým úřadem. Ale na konci jsme mohli nanovo prožít, že toto bylo zjevné vítězství našeho Pána.

Bůh nebyl jen se Svým služebníkem a prorokem Williamem Branhamem během té pětileté těžké zkoušky. Stál také při mně během těch mnoha let té nejtěžší zkoušky. Satan chtěl vši silou zničit důvěru v nositele Slova, a tím i šíření čisté zvěsti konečného času. To se mu nezdařilo, neboť tak zní to TAK PRAVÍ PÁN z 11. června 1933: „**Tak jako Jan Křtitel byl předeslán prvním příchodu Krista, tak ty budeš poslán se zvěstí, která předejde druhému příchodu Krista.**“ Tuto zvěst nesu v Božím pověření v síle Božího povolání a poslání dále od té doby, kdy bratr Branham zesnul.

Ten udavač po jednom pohovoru, kde byl přítomen také rev. Pearry Green, uhradil misii část vzniklých výloh, totiž 30 000 Euro. Ale o pocitu viny nebo lítosti nemůže být dodnes ani řeči. Bylo to skutečně definitivní? Není cesty zpátky? Je nabídka milosti Boží vyčerpána? Už v Novém Zákoně neplatí, co Bůh ve Starém vyslovil: „*Zlořečený, kdož sobě zlehčuje otce svého a matku svou!*“ (5.Moj. 27:16; Mk.7:10). Má vražda pověsti a duše tváří v tvář blízkému příchodu Krista pokračovat dále? Má to nepřátelství trvat až do konce? Mohou být lidé, kteří už druhé ani nepozdraví, opravdu připraveni k vytržení?! Vyzývám dnes všechny, kteří Boží zvěsti uvěřili, k modlitbě a půstu, aby Bůh útok nepřitele zastavil a Své dílo nádherně dokončil.

Nestěžuji si ani nežaluji. Těším se však z toho, že ani jediný bod z obžaloby mé osoby není pravdivý (Mat.5:10-12). Kdyby byl jen jediný pravdivý, pak by Pán sám udělal první chybu při mém povolání. Všechno přešlo kolem Boha a všichni se nyní musí rozhodnout, zda věří slovům Božím nebo vražedným pomluvám. Vždyť Pavel celou kapitolu totiž 2.Kor.11, užil k tomu, aby, jako už v 6. kap. vylíčil všechny zkoušky, skrze které musel projít. S ním mohu i já provolat: „*Pán pak byl se mnou, a posilnil mne, aby skrze mne utvrzeno bylo kázání, ale slyšeli je všichni národové. I vytržen jsem byl z úst lva.*“ (2.Tim.4:17).

V původní církvi měli apoštolé a starší odpovědnost pro všechna učitelská rozhodnutí (Sk.15 aj.), neboť Bůh ustanovil různé služby jen v církvi a sice k jejímu zbudování. V různých městech vždy byl jen jeden lokální sbor. Rozštěpení přicházejí vždy jen od nepřitele. S ohledem na blízký příchod Ježíše Krista musí být zdůrazněno, že věřící v původní církvi, protože se nacházeli pod přímým vedením

Ducha Svatého, byli jedno srdce a jedna duše. Ještě nebylo žádné oddělování, žádní falešní bratři a falešné učení. Nyní prožíváme, že jsme vedeni zpět k původnímu začátku. Proto všechna rozštěpení, která nastala vždy na základě cizích učení, musí ustát, a musí být zvěstováno čisté biblické učení.

Jednota v lokálním sboru je velice důležitá. Náš Pán říká: „*Království nebo dům – a přirozeně také sbor – který je nejednotný, neobstojí*“ a „*kdo není se Mnou, je proti Mně*“ a „*kdo se mnou nesbírá, ten roztrušuje*“. Bratr Branham zavedl ve svém sboru následující slavnostní slib:

„Slibuji slavnostně, že budu Branhamovu kapli, vedenou jejím pastorem Williamem Branhamem, podporovat ve všech programech. Slibuji, že nebudu nic proti bratru Branhamovi ani proti jeho záměrům nic říkat a opravím každého, kdo takové věci činí. Budu při něm stát, ať správně nebo zvráceně, jako on stojí při Bohu.“

TAK PRAVÍ PÁN těm Svým: „...*Aj, na dlaních vyryl jsem tě, zdi tvé jsou vždycky před mnou.*

Pospíší k tobě synové tvoji, ti pak, kteří tě bořili a kazili, odejdou od tebe.

Pozdvihni vůkol očí svých, a pohled, všichni ti shromáždíce se, přijdou k tobě!“ (Iz.49:16-18)

Kam nás zařazuje Boží Slovo?

Pavel zmiňuje vícero bratrů, jmenovitě Fygella a Hermogena, kteří se k němu v asijské provincii obrátili zády (2.Tim.1:15). Zmiňuje Hymenea a Filéta, kteří tvrdili, že vzkříšení již nastalo, a jejich „řeč“ se šíří jako rakovina (2.Tim.2:17). To už nebylo kázání Slova, nýbrž bezcenné, prázdné žvanění, a sice těch, kteří ohledně pravdy zbloudili z cesty (2.Tim.2:18). Pavel je dokonce srovnává s Jannesem a Jambresem (2.Tim.3:8). Takoví muži nejsou ani apoštolé, ani proroci nebo učitelé. Pán vždy mluví jen k těm, kteří jsou ve sboru. Každá zvěst je vždy adresována církvi (Zj.2 a 3), která je vykoupena krví Beránka a je pod ochranou krve. Kdo se oddělí od sboru, již se pod ochranou krve nenachází. Jsou to skupiny, které

jdou vlastními cestami jako denominace a již neslyší to, co Duch praví církvím.

Každá skupina, která vznikne na základě odporu a odštěpení od církve Ježíše Krista, je ve skutečnosti pouhým náboženským spolkem; Svaté Písmo je označuje jako „rotu“. Církev zůstala s Mojžíšem, ti kteří se proti němu srotili, následovali Chóre, Dátana a Abirama. To je cesta Kainova, Balámovo zmatení a vzpoura Chóre (Juda11), opuštění přímé cesty (2.Petr.2:15). Tito muži opovrhovali Pánem (4.Moj.16:30); opovrhli posláním Mojžíše a tedy i samotným Bohem, který ho povolal. V takových případech se vždy naplňuje: *„Vizte potupníci, a podivte se, a na nic přijďte; nebo já dílo dělám za vašich dnů, dílo to, jemuž neuvěříte, byť by vám kdo o něm vypravoval.“* (Sk.13:41).

Co je se všemi žalobníky, pohrdači, pomluvači a vrahy pověsti, kteří se dali k dispozici nepříteli a tak se postavili pod zlořečení? Kdo ještě využije zbývající krátký čas milosti a vyprostí se z té kletby? Kdo bude prosit o odpuštění a prožije smíření? Anebo bylo jejich rozhodnutí definitivní? Kdo překročil tu linii navždy jako Jidáš? Všichni, kteří byli strženi do svedení, které způsobil sám Satan jak v nebi a v zahradě Eden, tak také zde, by neměli nadále setrvávat v zatvrzelosti svých srdcí.

Mnohé drahé duše padly za oběť nejhoršímu nábožensky maskovanému svedení, duchovně prezentovanému podvodu s celosvětovým vlivem. Co je s těmi iniciátory? Co je s těmi, kteří se zúčastnili a také prohřešili? Kdo nalezne místo k pokání? Kdo se neúmyslně, nesvévolně podílel na tom prohřešku, ten se nezadlužil při krvi a těle Ježíše Krista navždy a měl by odhodit všechnu pýchu a obrátit se k Pánu.

Také všem výkladům ve zvěsti musí být učiněn konec. Opravdu nestačí, jestliže se bratři odvolávají na proroka: oni se musí odvolávat také na Slovo. Všichni, kteří byli zahanbeni, protože poslechli člověka a hleděli na něho, mají nyní hledět na Pána, Jemu důvěřovat, aby již nikdy nebyli zahanbeni. Ten dobrý Pastýř volá zpět všechny roztroušené a zbloudilé ovce, které slyší Jeho hlas. I všichni sloužící bratři, kteří se dostali pod falešný vliv, by se měli ze Satanovy smyčky vyvléci (2.Tim.2:26). Jen pokud je zjevena jednota skrze služby, může být realitou jednota v celé církvi.

Satan je poražen, na spasené ztratil právo jednou provždy. On bude se všemi svými mocnostmi položen za podnož Vítěze z Golgaty, a toto vítězství bude zjeveno v církvi. Na konci se pak vyplatilo všechno kvůli vyvoleným, kteří se nenechají trvale podvádět, kteří se neprovinili vraždou pověsti ani pomlouváním, kteří naleznou milost před Bohem a nechají se začlenit do církve prvorozených.

Nadále se držím slova z proroka Izaiáše 54:17: *„Žádný nástroj proti tobě udělaný nepodaří se, a každý jazyk povstávající proti tobě na soudu, potupíš. To je dědictví služebníků Páně, a spravedlnost jejich ode mne, praví Pán.“*

V odpovědnosti před Bohem ponesu věčně platné Slovo dále, dokud nebudu se všemi dokonalými spravedlivými vytrzen, jak jsem to v lednu 1981 viděl a prožil. O to více mě to nutí k napomínání, protože jsem si vědom toho, že ten čas už je velice krátký. Satan sice může narušovat – to dělal od samého počátku – ale plán Boží s Církví – Nevěstou nemůže překazit.

Od odchodu bratra Branhama domů jsem Boží zvěst jako první rozšířil na všechny kontinenty na Zemi, jak mi to věčně věrný Bůh přikázal. Do roku 1979 to bylo 86 zemí, mezitím jich je 136 a Bůh daroval mnoho ovoce. JEMU buď za to čest. V sedmdesátých letech bylo zde v Božím domě mezi čtyřmi a pěti sty lidí, a nyní jich je sedm až devět set. V sedmdesátých letech přicházeli hlavně ze zemí německy mluvících, dnes i z celé Evropy a z celého světa. Tehdy ta kázání byla jen v němčině, dnes se simultánně překládají do dvanácti jazyků, z toho sedm je možné poslouchat živě v celém světě po internetu.

Já nepíši jako soukromá osoba, píši v pověření Božím. Nejedná se o obhajobu mé osoby, jedná se o obhajobu Božího Slova, o křišťálově jasnou zvěst konečného času. Mně se toto všechno nepříhodovalo proto, že se jmenuji Ewald Frank, ale kvůli přímému povolání, jak je obdržel Mojžíš, Jozue, Eliáš a Elizeus, Petr a Pavel a v neposlední řadě William Branham. Byl to on, kdo Boží povolání, které mi bylo dáno, potvrdil před dvěma svědky, totiž Fredem Sothmanem a Banksem Woodem 3. prosince 1962. Má služba je ve spásných dějinách spojena přímo s jeho službou.

Bratr Branham opakovaně řekl: „Nikdo nemá právo vystoupit na podium a kázat, jedině, že by měl povolání od

Boha jako Mojžíš.“ K tomu dodávám: „Nikdo nemá právo vystupovat, jako kdyby byl povolán ke službě dějinně spásného významu, jedině že by mohl dosvědčit, že měl prožití jako Pavel a opravdu slyšel hlas Vzkříšeného, který jsem slyšel i já.“ Na věky platí, co Pán o těch, které posílá, řekl: *„Kdo vás slyší, mne slyší; a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdo pak mnou pohrdá, pohrdá tím, kdo mne poslal.“* (Luk.10:16). Každý se nyní rozhoduje sám za sebe, zda bude věřit nebo ne, bude-li poslušný nebo ne. Neboť každý uslyší v onom dni své vlastní rozhodnutí, jestli bude zařazen nalevo nebo napravo, když uslyší ta slova: *„Pojďte sem, vy požehnaní...“* nebo: *„Odstupte ode mne, vy zlořečení...“*. Obojí bude definitivní.

Doslov

Nyní všechno, co je za námi, můžeme opustit a zapomenout, jakmile jsme to dali pod krev a obdrželi odpuštění. Jen tak můžeme spolu v plné víře kráčet kupředu (1.Petr.1:13). Věrný Pán dokoná Své dílo spásy, jako dokonal dílo stvoření. William Branham byl muž Bohem poslaný, během jeho služby byla srdce dětí Božích přivedena zpět k víře apoštolských otců. Nejprve to bylo zaslíbení, nyní naplnění. Rovněž tak je pravda, co bylo bratrovi Branhamovi řečeno, že ne on, ale ta zvěst bude předcházet druhému Kristovu příchodu, jak to sám opakoval, ale 9. února 1959 obzvláště zdůraznil: **„Ne že bych já měl být ten předchůdce, nýbrž ta zvěst.“** Také toto byla 11. června 1933 ještě předpověď – po odchodu bratra Branhama se to stalo realitou na celé Zemi.

26. července 1964 se bratr Branham v kázání ptal: **„Co má být v těchto posledních dnech napraveno? Slyšte, vy bratři z křesťanských sborů. Ta původní letniční slavnost, jaká byla na počátku, musí být navrácena.“** Církev na konci musí být taková jako na počátku. V knize Jobově čteme, že jemu bylo všechno dvojnásobně vynahrazeno, potom co se modlil za všechny, kteří mu při jeho zkouškách nerozuměli. Totéž se nyní musí, silou celého srdce, stát se mnou a s námi. „Otče, odpusť jim, neboť oni nevěděli a nevědí, co dělají, pokud se nacházejí pod vlivem toho Zlého!“ Kéž se jako u Joba všichni bratři, všechny sestry a také všichni bývalí přátelé vrátí zpět.

„Navrátil také Pán to, což bylo odňato Jobovi, když se modlil za přátele své, tak že což měl Job, rozmnožil to Pán dvojnásobně. A sešli se k němu všichni příbuzní, a všechny příbuzné jeho, a všichni známí jeho prvnější, jedli s ním chléb v domě jeho, a lítost majíce nad ním, potěšovali ho nade vším zlým...“ (Job.42:10-11).

My nechceme jeden nad druhým zoufat, jak píše Jakub, ale chceme si vzít příklad z trpělivé vytrvalosti proroků, kteří mluvili ve jménu Pána. Chceme statečně vytrvat a být shledáni ve vůli Boží. Nechť Bůh nám všem daruje respekt před Ním, Jeho Slovem a Jeho rozhodnutími, neboť jen tak můžeme mít podíl na tom, co v přítomnosti činí. Nechť Boží zalíbení spočívá na těch Jeho. Satan nemůže zmařit Boží plán. Co Bůh od věčnosti rozhodl, to se stane a my to z milosti prožijeme.

Při této příležitosti bych chtěl srdečně děkovat všem bratřím ve všech zemích, kteří zůstali věrní ve Slově a ve zvěsti, a kteří se podílejí při rozdávaní duchovního pokrmu. Šalom! Maranatha!

V pověření Božím působící

Bro. Frank